DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

ROK IV — Warszawa, dnia 30 listopada 1949 r. — Nr 18

TREŚĆ:

92

ZARZĄDZENIE

MINISTRÓW: ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH ORAZ ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ

z dnia 7 listopada 1949 r.

(Nr Og. Or. I-4/17)

w przedmiocie organizacji we władzach administracji ogólnej służby ochrony roślin i oceny nasion.

Na podstawie art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 listopada 1927 r. o zwalczaniu chorób roślin oraz tępieniu chwastów i szkodników roślin (Dz. U. R. P. Nr 108, poz. 922) zarządza się, co następuje:

§ 1. W § 1 zarządzenia Ministrów: Rolnictwa i Reform Rolnych, Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych z dnia 12 lutego 1948 r. w przedmiocie organizacji we władzach administracji ogólnej służby ochrony roślin i oceny nasion (Dz. Urz. Min. R. i R. R. Nr 4, poz. 14) końcowe wyrazy: „w niektórych zaś urzędach wojewódzkich Stacje Oceny Nasion" zastępuje się wyrazami: „oraz we wszystkich urzędach wojewódzkich z wyjątkiem województwa białostockiego i olsztyńskiego, Stacje Oceny Nasion".

§ 2. § 3 wymienionego zarządzenia otrzymuje brzmienie:

Zasięg terytorialny Stacji Ochrony Roślin obejmuje teren jednego województwa. Stacja Ochrony Roślin w Urzędzie Wojewódzkim Warszawskim obejmuje swym zasięgiem ponadto m. st. Warszawę, Stacja zaś w Urzędzie Wojewódzkim Łódzkim — m. Łódź.

Zasięg terytorialny Stacji Oceny Nasion obejmuje teren jednego województwa, z wyjątkiem:

1) Stacji w Urzędzie Wojewódzkim Warszawskim, której zasięg terytorialny obejmuje ponadto teren województwa białostockiego i m. st. Warszawę.

2) Stacji w Urzędzie Wojewódzkim Pomorskim, której zasięg terytorialny obejmuje także teren województwa olsztyńskiego oraz

3) Stacji w Urzędzie Wojewódzkim Łódzkim, której zasięg terytorialny obejmuje również m. Łódź.

§ 3. Zarządzenie niniejsze obowiązuje od dnia 1 stycznia 1950 r.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:

(—) **J. Dąb-Kocioł**

Minister Administracji Publicznej:

(—) **Wł. Wolski**

93

PISMO OKÓLNE

z dnia 7 października 1949 r.

(Nr W. L. II-1/5)

w sprawie opieki, pomocy i nadzoru lekarsko-weterynaryjnego nad zwierzętami Rolniczych Spółdzielni Produkcyjnych i Spółdzielni Parcelacyjno-Osadniczych.

Celem zapewnienia Rolniczym Spółdzielniom Produkcyjnym oraz Spółdzielniom Parcelacyjno-Osadniczym należytej opieki i pomocy lekarsko-weterynaryjnej w zakresie chorób zwierząt, a w szczególności chorób sporadycznych (wewnętrznych, chirurgicznych, zatruć itp.), chorób inwazyjnych i zaraźliwych nie objętych obowiązkiem zgłaszania i zwalczaniem z urzędu, jako też chorób wychowu i młodzieży Ministerstwo zarządza, co następuje:

1. Starosta Powiatowy, w porozumieniu z czynnikami społeczno-politycznymi oraz powiatowym lekarzem weterynaryjnym i kierownikami Państwowych Zakładów Leczniczych dla Zwierząt (lecznice, przychodnie lub punkty weterynaryjne), ustali, które z w/w Spółdzielni przydzielone zostały pod względem wyszczególnionej na wstępie opieki i pomocy lekarsko-weterynaryjnej do najbliższych czynnych na terenie powiatu Państwowych Zakładów Leczniczych dla Zwierząt.

2. Wykaz ustalonych w myśl punktu 1 Państwowych Zakładów Leczniczych dla Zwierząt oraz sposób możliwie najszybszego skontaktowania się Spółdzielni z właściwym najbliżej położonym Zakładem w przypadkach nagłych i wymagających spiesznego udzielenia doraźnej pomocy fachowej na miejscu, należy podać do wiadomości na piśmie Zarządowi zainteresowanej Spółdzielni.

3. Z wyjątkiem przypadków nagłych i ciężkich, wymagających pomocy na miejscu w gospodarstwie Spółdzielni, — Państwowe Zakłady Lecznicze dla Zwierząt udzielają pomocy lekarsko-weterynaryjnej zasadniczo w zakładzie w ustalonych godzinach przyjęć.

4. Świadczenia zakładów leczniczych na rzecz zwierząt Spółdzielni są odpłatne zgodnie z przepisami statutu z dnia 30.XII. 1948 r. (Dz. Urz. Min. Roln. i R. R. Nr 6, poz. 22 z 1949 r.).

W przypadkach nagłych i ciężkich, wymagających interwencji lekarsko-weterynaryjnej na miejscu w gospodarstwie, zarząd zainteresowanej Spółdzielni winien dostarczyć szybki środek lokomocji względnie pokryć koszty użycia własnego środka lokomocji zakładu albo też środka lokomocji w tym celu specjalnie za zgodą Spółdzielni wynajętego.

5. Fakt udzielenia pomocy lekarsko-weterynaryjnej zwierzętom Spółdzielni w Zakładzie lub w terenie, niezależnie od należytego odnotowania go we właściwych księgach zakładu winien być wpisany do specjalnej książki ewidencyjnej zaprowadzonej w tym celu przez zarząd Spółdzielni. W książce tej interweniujący lekarz wetery-

naryjny winien każdorazowo wpisać dane dotyczące rodzaju stwierdzonej choroby, przeprowadzonych zabiegów względnie badań specjalnych, udzielonych porad oraz zaleceń i wskazówek co do dalszego leczenia, diety i żywienia chorego zwierzęcia, a w razie bytności na miejscu w Spółdzielni wpisywać również uwagi, dotyczące higieny zwierząt i ich pomieszczeń, pielęgnacji, sposobu żywienia itp., zmierzających do podniesienia zdrowotności zwierząt Spółdzielni.

6. Niezależnie od powyższego — kierownik Państwowego Zakładu Leczniczego dla Zwierząt lub jego zastępca — lekarz weterynaryjny obowiązany jest jeden raz w miesiącu, a powiatowy lekarz weterynaryjny przy sposobności dokonywanych podróży służbowych przeprowadzić kontrolę stanu zdrowia pogłowia zwierząt znajdujących się w Spółdzielni, udzielając w razie potrzeby doraźnej pomocy, wskazówek i porad. Przy sposobności tej należy równocześnie zwracać uwagę na higienę pomieszczeń, higienę oraz pielęgnację młodzieży i zwierząt dorosłych, ze szczególnym uwzględnieniem rozpłodników, jak również na sposób i higienę żywienia i pojenia.

Wszelkie zarządzenia, zalecenia i wskazówki wynikające z przeprowadzonej kontroli, jako też uwagi co do sposobu wykonania zarządzeń przy ostatniej bytności w Spółdzielni należy wpisać do książki ewidencyjnej, o której mowa wyżej w punkcie 5.

7. W przypadkach, gdy Zakład lub Spółdzielnia nie posiada własnego szybkiego środka lokomocji, a zachodzi konieczność przeprowadzenia kontroli, wymienionej w punkcie 6, samochodu winien dostarczyć Starosta Powiatowy.

8. Zwalczanie zaraźliwych chorób zwierzęcych, podlegających obowiązkowi zgłaszania i zwalczaniu z urzędu zgodnie z przepisami rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 22.VIII. 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr 77, poz. 673) z późniejszymi zmianami oraz wydanych na jego podstawie rozporządzeń wykonawczych, należy do właściwego powiatowego lekarza weterynaryjnego, do którego w tych sprawach winien się Zarząd Spółdzielni bezpośrednio zwracać.

9. Właściwy Państwowy Zakład Leczniczy dla Zwierząt obowiązany jest w terminie do 15.I., 15.IV., 15.VII. i 15.X. przedkładać Urzędowi Wojewódzkiemu za pośrednictwem Starostwa sprawozdanie, dotyczące opieki lekarsko-weterynaryjnej nad zwierzętami przydzielonych mu w/w Spółdzielni, podając stwierdzone przypadki chorób, rodzaj zabiegów, udzielanych porad, wyniki przeprowadzonych badań specjalnych wraz z odpowiednimi wnioskami, przy równoczesnym zapodaniu danych, dotyczących stanu higienicznego zwierząt i ich pomieszczeń, pielęgnacji, żywienia itp. oraz ustosunkowania się członków Spółdzielni do zaleceń i wskazówek interweniującego lekarza weterynaryjnego.

Minister:

w/z **St. Tkaczow**

94

PISMO OKÓLNE

z dnia 8 października 1949 r.

(Nr W. L. II-8/14)

w sprawie kursów kucia koni i egzaminów z podkownictwa.

Dla zorientowania się w postępie fachowego przeszkalania kadr kowali z zakresu podkownictwa Ministerstwo zarządza, co następuje:

1. O każdorazowym terminie i miejscu rozpoczęcia się kursu szkoleniowego z zakresu podkownictwa należy niezwłocznie donosić Ministerstwu podając dokładną datę rozpoczęcia się kursu, ilości dopuszczonych kandydatów oraz kosztorysu, obejmującego wydatki związane:

a) z zakupem niezbędnych pomocy naukowych i materiałów (węgiel, żelazo),

b) z wynagrodzeniem wykładowców (lekarz wet. i instruktor podkuwacz).

2. O terminie egzaminów dla kandydatów, którzy ukończyli kurs kucia koni lub do egzaminu przed Państwową Komisją Egzaminacyjną ustanowionych dla osób, które nie ukończyły szkoły lub kursu kucia koni, należy każdorazowo zawiadamiać Ministerstwo co najmniej na 2 tygodnie przed ustaloną datą egzaminu podając miejsce i czas egzaminu oraz ilość dopuszczonych do składania go kandydatów.

3. Protokóły egzaminacyjne z przeprowadzonych egzaminów z zakresu podkownictwa tak na kursach kucia koni; jak i przed Państwową Komisją Egzaminacyjną należy każdorazowo przedkładać Ministerstwu w odpisie w terminie najpóźniej 15 dni po przeprowadzonym egzaminie.

Dyrektor Departamentu.

Dr. St. Krauss

95

PISMO OKÓLNE

z dnia 10 października 1949 r.

(Nr W. L. II-8/13)

w sprawie pielęgnacji kończyn konia i szkolenia kadr fachowych podkuwaczy.

Stwierdzono, że stan pielęgnacji kończyn i kucia koni nadal jeszcze nie stoi na wysokości zadania, a na niektórych terenach kraju przedstawia się wręcz katastrofalnie. Spotyka się bowiem przy pracy konie z powyłamywanym rogiem kopytowym, z podkowami wrośniętymi w kopyto, z podkowami wadliwie i nieumiejętnie wykonanymi lub niedostosowanymi do wad i schorzeń kończyn lub kopyt, co wbrew przepisom rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 22.III. 1928 r. o ochronie zwierząt (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 332) niezależnie od niemożliwości należytego wykorzystania siły pociągowej konia, powoduje zadawanie koniom bólu i cierpień bez istotnej potrzeby. Stan ten świadczy o braku należytej dbałości i potrzebnej pielęgnacji kopyt i kończyn koni ze strony nieuświadomionych lub nienależycie uświadomionych posiadaczy oraz o braku wymaganych kwalifikacyj u osób zatrudnionych lub trudniących się zawodowym kuciem koni.

Stan taki doprowadzać może do powstawania u koni ciężkich, niejednokrotnie nieuleczalnych kulawizn w następstwie schorzeń kończyn i kopyt wywołanych nieprawidłowym i wadliwym okuciem, ograniczając lub całkowicie pozbawiając je zdolności do pracy, co, zwłaszcza obecnie w okresie odbudowy, może się ujemnie odbić w planowej gospodarce narodowej.

W związku z powyższym, celem podniesienia poziomu pielęgnacji kończyn i stanu kucia koni oraz fachowego przeszkolenia kadr podkuwaczy, w ślad za zarządzeniem tut. Nr W. L. III-10/2 z dnia 18.XII. 1948 r. oraz Nr W. L. II-8/12 z dnia 7.X. 1949 r., Ministerstwo podkreślając wielkie znaczenie prawidłowego kucia koni i należytej pielęgnacji ich kończyn zarządza, co następuje:

1. przystąpić do niezwłocznej organizacji i uruchomienia co najmniej 1 ośrodka szkoleniowego w zakresie podkownictwa w każdym województwie;

2. ustalić w każdym województwie Państwową Komisję Egzaminacyjną dla spraw podkuwaczy, odpowiadającą wymogom obowiązujących w tym względzie przepisów;

3. wezwać ponownie wszystkich kowali trudniących się zawodowo kuciem koni do przedstawienia dowodów posiadania kwalifikacyj i uprawnień wymaganych w myśl obowiązujących przepisów;

4. wezwać kowali nieposiadających potrzebnych kwalifikacyj lub niemogących się w należyty sposób wykazać posiadaniem takich kwalifikacyj do natychmiastowego zaniechania wykonywania zawodu kucia koni i do zgłaszania się ich na przeszkolenie na uruchamianych kursach kucia koni lub do egzaminu przed ustanowioną Państwową Komisją Egzaminacyjną;

5. zarządzić stałą kontrolę istniejących na terenie województwa czynnych kuźni, prowadzonych przez niewykwalifikowanych kowali, czy prócz czynności kowalskich nie wykonują oni również czynności kucia koni. Winnych samodzielnego wykonywania zawodowego kucia koni bez uzyskania kwalifikacyj należy karać w myśl postanowień art. 5 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 22.3.1928 r. o kwalifikacjach zawodowych osób trudniących się samodzielnie kuciem koni (Dz. U. R. P. Nr 36 poz. 334);

6. prowadzić stałą akcję uświadamiającą wśród posiadaczy koni przez częste wygłaszanie pogadanek na temat pielęgnacji konia i jego kończyn oraz znaczenia prawidłowego kucia kopyt dla należytego wykorzystania i wydolności konia jako siły pociągowej.

Dyrektor Departamentu:

Dr. St. Krauss

96

PISMO OKÓLNE

z dnia 22 listopada 1949 r

(Nr UR. Z. I. 1/23)

w sprawie wydzielenia nadwyżek poregulacyjnych dla P. G. R.

Ministerstwo przywiązuje dużą wagę do akcji przekazywania nadwyżek poregulacyjnych na rzecz Państwowych Gospodarstw Rolnych (P. G. R.) z uwagi na to, że przyczynią się one do znacznego zwiększenia obszaru gruntów P. G. R. oraz do likwidacji odłogów.

W sprawie wydzielenia tych nadwyżek Ministerstwo już wydało szereg zarządzeń, a mianowicie z dnia 14.I. 1949 r. Nr UR. Z. II. 1/1 oraz z dnia 17.I. 1949 r. i z dnia 28.VII. 1949 r. Nr UR. PO. XIII. 1/3. W uzupełnieniu tych zarządzeń Ministerstwo poleca, co następuje:

I. Przy podejmowaniu decyzji o przeznaczeniu i miejscu wydzielenia nadwyżek gruntów na rzecz P. G. R. należy mieć na względzie nie tylko położenie sąsiednich majątków P. G .R., lecz także wielkość nadwyżek gruntów w sąsiednich gromadach, zarówno już uregulowanych lub będących w toku regulacji, jak też nie objętych jeszcze regulacją.

W gromadach już uregulowanych należy mieć na uwadze nie tylko nadwyżki w tej chwili istniejące i to zarówno dogodnie położone w zwartych kompleksach, jak i znajdujące się w szachownicy z gruntami przydzielonymi osadnikom w przewidywaniu ich późniejszej komasacji w drodze wymiany gruntów, lecz ponadto i nadwyżki, jakich można się dopiero spodziewać po dokonaniu w przyszłości przeróbki projektu w związku z przekroczeniem ustalonych norm obszarowych.

Zasady powyższe stosować należy także przy podejmowaniu decyzji co do przeznaczenia na rzecz P. G. R. mniejszych majątków oraz nadwyżek gruntów w majątkach częściowo zasiedlonych, które dopiero w połączeniu z sąsiednimi (istniejącymi lub spodziewanymi) nadwyżkami stają się przydatne do zagospodarowania przez P. G. R.

Zasady te stosować należy także do majątków, które w toku dokonanej uprzednio segregacji nie zostały przeznaczone dla P. G. R., jeżeli łącznie z sąsiednimi (także spodziewanymi) nadwyżkami gruntów stają się one przydatne do zagospodarowania przez P. G. R.

II. Nadwyżki gruntów regulowanych, jeśli przylegają one do majątków P. G. R., należy wydzielać w zwartych kompleksach przy granicach majątków P. G. R. łącznie z nadwyżkami sąsiednich gromad (także przewidywanymi). Wyjątki od tej zasady dopuszczalne są jedynie w przypadkach szczególnie uzasadnionych.

Jeżeli nadwyżki z majątkami P. G. R. nie graniczą, należy je wydzielać w najbliższym sąsiedztwie tych majątków lub też w zwartym kompleksie w połączeniu z nadwyżkami sąsiednich gromad (także przewidywanymi) i w miarę możności o dogodnym rozłogu w stosunku do istniejącej lub projektowanej bazy budynkowej dla nowoprojektowanego majątku.

III. Przy wydzielaniu nadwyżek dla nowoprojektowanych majątków P. G. R. należy dążyć do zapewnienia im odpowiedniej bazy budynkowej, która umożliwi lub przynajmniej ułatwi ich zagospodarowanie.

Na tego rodzaju bazy budynkowe należy projektować w miarę możności:

a) niewykorzystane w pełni budynki w majątkach częściowo zasiedlonych,
b) niewykorzystane w pełni budynki wielkochłopskie,
c) wszelkiego rodzaju budynki dotąd nieprzydzielone, lub większe budynki częściowo zasiedlone.

Jeżeli wykorzystanie wyżej wskazanych budynków na bazy budynkowe dla P. G. R. stanie się możliwe dopiero po przesiedleniu zajmujących je (całkowicie lub częściowo) osadników, przesiedlenie tych osadników będzie dopuszczalne tylko wówczas, jeśli można ich będzie przenieść do innych budynków, nadających się do zamieszkania, pozostawiając im dotychczasowe gospodarstwa, lub przydzielając inne gospodarstwa w granicach ustalonych norm.

Do budynków, które wytypowano lub należałoby wytypować na bazy budynkowe dla P. G. R., nie należy dosiedlać nowych osadników do czasu powzięcia ostatecznej decyzji co do ich przeznaczenia.

Budynki pochodzące z większych gospodarstw lub majątków zostały w licznych przypadkach przydzielone różnym instytucjom. Jeżeli takie budynki okażą się niezbędne na bazy budynkowe dla nowoprojektowanych majątków, z braku innych budynków, nadających się na ten cel, należy porozumieć się w sprawie przejęcia ich od obecnych użytkowników wzamian za inne budynki. Gdyby Urząd Wojewódzki nie mógł uzyskać porozumienia w tej sprawie, powinien niezwłocznie wystąpić do Ministerstwa z odpowiednim wnioskiem, podając swój projekt uregulowania sprawy oraz motywy przytoczone przez zainteresowane instytucje.

IV. Mierniczy przeprowadzający regulację, opracuje w porozumieniu z kierownikiem referatu rolnictwa i ref. roln. Starostwa i przedłoży właściwemu przedstawicielowi P. G. R. szkic projektu wydzielenia nadwyżek. Szkic ten powinien być sporządzony niezwłocznie po zapoznaniu się mierniczego z obiektem poddanym regulacji (przed przystąpieniem do sporządzenia programu do miejscowego planu zagospodarowania terenowego) z uwzględnieniem interesów gospodarczych (żywotność) zarówno maj. P. G. R., jak również regulowanej wsi jako całości (a nie poszczególnych osadników).

Wspomniany wyżej szkic sporządzić należy na wyrysie z mapy w skali 1:25.000.

Na szkicu należy podać:

a) granice gromady,
b) granice przyległych majątków P. G. R.,
c) podkreślić kolorem czerwonym nazwy najbliższych majątków P. G. R., jeżeli gromada nie graniczy z maj. P. G. R, lub podać odległość gromady od najbliższego maj. P. G. R. oraz oznaczyć kółkiem czerwonym miejsce projektowanej bazy dla nowopowstającego majątku,
d) granice gromad przyległych,
e) miejsce projektowanego usytuowania nadwyżek poregulacyjnych zarówno w gromadzie objętej regulacją, jak i graniczącymi z nią gromad,
f) powierzchnię projektowanych nadwyżek (dane prowizoryczne).

W opisie do szkicu należy podać rodzaj użytków i powierzchnię w/g klas (dane prowizoryczne) oraz ewentualne trudności dotyczące racjonalnego wydzielenia nadwyżek dla P. G. R.

V. Przedstawicielem P. G. R. w sprawie nadwyżek poregulacyjnych jest Dyrektor tego zespołu, w skład którego wchodzi majątek P. G. R. graniczący z regulowaną gromadą.

Jeżeli regulowana gromada nie graniczy z majątkiem P. G. R. lub graniczy z majątkami wchodzącymi w skład różnych zespołów, Zarząd Okręgowy P. G. R. wskaże, który z Dyrektorów najbliższego zespołu będzie reprezentował interesy P. G. R. W tym przypadku kierownik referatu rolnictwa i ref. roln. w Starostwie powinien zwrócić się do Zarządu Okręgowego P. G. R. o wyznaczenie przedstawiciela. Dyrektor Zarządu Okręgowego obowiązany jest wyznaczyć tego przedstawiciela niezwłocznie, a w razie trudności nie później niż w ciągu 3-ch dni od daty otrzymania zawiadomienia.

VI. Jeżeli przedstawiciel P. G. R. wyrazi zgodę na projektowane miejsce wydzielenia nadwyżek, drugi egzemplarz szkicu wraz z opisem, o którym mowa w pkt. IV, mierniczy prześle za pośrednictwem Urzędu Wojewódzkiego do Okręgowego Zarządu P. G. R. do wiadomości z adnotacją, że przedstawiciel P. G. R. zaakceptował przedłożony mu projekt. Brak odpowiedzi przedstawiciela P. G. R. w ciągu tygodnia od otrzymania szkicu projektu uważa się za zaakceptowanie projektu.

Jeżeli przedstawiciel P. G. R. zgłosi zastrzeżenia, wskutek czego projekt nie zostanie uzgodniony, mierniczy prześle, za pośrednictwem Urzędu Wojewódzkiego, do Okręgowego Zarządu P. G. R. szkic projektu wraz z opisem, podając swoje stanowisko oraz przedstawiciela P. G. R. W przypadku nie uzyskania odpowiedzi w ciągu dni 14 od daty złożenia szkicu w Okręgowym Zarządzie P. G. R. Urząd Wojewódzki udzieli mierniczemu wykonawcy odpowiednich wskazówek w sprawie wydzielenia nadwyżek.

W razie nieuzgodnienia stanowiska pomiędzy Urzędem Wojew. i Zarządem Okręgowym P. G. R. sprawę należy przesłać niezwłocznie do Ministerstwa (Departament Przebudowy Ustroju Rolnego), załączając materiały dotyczące całokształtu sprawy.

VII. Projekt ostatecznych granic gruntów wydzielonych dla P. G. R. należy uwidocznić na szkicu do miejscowego

planu zagospodarowania terenowego. Szkic ten należy przedłożyc przedstawicielowi P. G. R., który obowiązany jest zająć stanowisko w ciągu 3-ch dni od daty przedłożenia mu szkicu.

Po uzgodnieniu linii granicznych z przedstawicielem P. G. R. czyni się o tym odpowiednią wzmiankę na szkicu, pod którą przedstawiciel P. G. R. składa swój podpis.

Jeżeli linie graniczne nie zostaną uzgodnione z przedstawicielem P. G. R., mierniczy wykreśla na szkicu, o którym mowa w pkt IV, projektowane granice gruntów wydzielanych dla P. G. R. Szkic ten mierniczy przesyła do Urzędu Wojewódzkiego celem uzgodnienia z Okręgowym Zarządem P. G. R., podając motywy, dla których projekt granic nie został uzgodniony z przedstawicielem P. G. R.

W przypadku nieuzgodnienia granic z Zarządem Okręgowym P. G. R. ostateczną decyzję w tym przedmiocie wydaje osobiście Wojewoda.

VIII. Przeróbki projektów regulacyjnych, w których wadliwie wydzielono nadwyżki poregulacyjne lub w których powstaną te nadwyżki wskutek przekroczenia obowiązujących norm obszarowych, mogą być dokonane tylko za zgodą Ministerstwa, do którego Urząd Wojewódzki winien wystąpić w razie potrzeby z odpowiednim wnioskiem. Do wniosku tego należy dołączyć szkic ilustrujący miejsce obecnego oraz projektowanego wydzielenia nadwyżek.

W przypadku wadliwego wydzielenia nadwyżki z odpowiednim wnioskiem może również wystąpić Zarząd Okręgowy P. G. R. za pośrednictwem Urzędu Wojewódzkiego.

IX. Jeżeli na skutek wydzielenia nadwyżek zachodziłaby konieczność przesiedlenia osadników z zajmowanych budynków, sprawy takie na obszarze Ziem Odzyskanych należy uzgadniać z właściwymi władzami osiedleńczymi. Osadników zaprojektowanych do przesiedlenia należy podzielić na dwie grupy, a mianowicie: pierwsza obejmująca osoby, które należałoby przesiedlić w pierwszej kolejności celem uzyskania bazy budynkowej lub z innych ważnych względów oraz druga obejmująca takich, którzy mogą być przesiedleni w przyszłości (np. likwidacja zagród na obszarze projektowanym dla P. G. R.). W budynkach takich nie należy obecnie osiedlać nowych osadników.

X. Wydzielone na gruncie nadwyżki poregulacyjne dla P. G. R. przekazuje się Dyrektorowi właściwego zespołu majątków P. G. R. na podstawie protokółu w sprawie warunków objęcia w posiadanie gruntów wydzielonych w wyniku regulacji. Protokół ten, sporządzony przy udziale przedstawiciela P. G. R. winien między innymi zawierać: nazwę zespołu przejmującego nadwyżkę, dokładne terminy objęcia gruntów w posiadanie P. G. R. oraz zabezpieczenie osadnikom prawa zebrania zbiorów z działek obsianych przez nich jak również zapewnienie we właściwym czasie zaorania nowych działek i ewentualnego ich wynawożenia przez zespół P. G. R., o ile w wyniku regulacji zespół przejmuje od osadnika działki uprawione, a osadnik otrzymuje działki na terenach odłogujących.

Minister:
w/z **L. Domański**

97

KOMUNIKAT

z dnia 5 listopada 1949 r.

(NOR.P.III-3/105)

w sprawie pomocy naukowej zatwierdzonej do użytku w szkołach rolniczych.

Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych na podstawie oceny dokonanej na posiedzeniu Komisji Ocen Pomocy Naukowych w dniu 16.IX. 1949 NOR.P.III-18/1 zaleca aparat Passona badania kwasowości gleb dla użytku zbiorowego szkół rolniczych.

Dyrektor Departamentu:
w/z **B. Gałęcki**

Redakcja i Administracja: Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych, Warszawa, Nowogrodzka 50
Wydział Prasy i Informacji. Pokój 213. Tel. 837-84 **Cena 40 zł**

Konto P. K. O. I — 1888. Dziennik Urzędowy Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych w Warszawie.

Druk PWZG Warszawa, Tamka 3. 3000. Zam. 4178 B-92745. 18.XI.49 — 28.XI.49.